

VIERING VAN WOORD – GEBED - COMMUNIE
DOMINICUSKERK UTRECHT
16^e zondag door het jaar -- 20 juli 2014

GEDULD

Begroeting en inleiding

Goede morgen en welkom in deze viering, waarin we het woord zullen horen en het brood delen, waarin we luisteren naar de oude en altijd weer nieuwe verhalen. Welkom ieder die hier in verbondenheid wil meevieren.

In een wereld van terroristische aanslagen, rampen en geweld, horen we Jezus van Nazareth over het Rijk der hemelen, als de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, de ruimte waarin mensen op adem komen.

Vandaag vertelt Hij het fijnzinnige verhaal van de landheer, die het onkruid samen met de tarwe laat opgroeien. Niet bij voorbaat al uittrekken en grondig verdelgen.

Er komt een ander advies: "Laat maar staan tot de oogst!"

Wat heeft het onkruid met de tarwe en wat heeft God met allebei?

De Schrift gaat open

Het Boek van de Wijsheid denkt samen met ons dit weekend na over een milde kijk op anderen. Die kan groeien naarmate mensen zich minder bedreigd voelen of hoeven te voelen: je geeft de ander de kans tot inkeer, een tweede kans.

En in het evangelieverhaal komt de merkwaardige wijsheid, dat het onkruid samen met de tarwe mag opgroeien tot de oogst.

Hoor naar oude woorden.

Overweging

Die Man van Nazareth kan het zo beeldend zeggen: "Het Rijk der hemelen lijkt op...." Ik heb lang bij het Rijk der hemelen gedacht aan een stuk grondgebied - zoiets als het Koninkrijk der Nederlanden.

Maar zó werkt dat toch niet in de verhalen en in de parabels van Jezus.

Bij Hem heeft dat even niets te maken met enige aardrijkskundige ligging - het is de samenleving zoals God die zich droomt:

- waar mensen bewogen zijn om elkaar,
- waar mensen vrijuit mogen leven en ademhalen.

En vandaag ligt dat Rijk op een akker, waar onkruid en tarwe samen opgroeien en mogen bestaan tot de dag van de oogst.

De wording - het wáármaken van het Rijk der hemelen - is een langzaam proces van groei. Niet voor niets speelt het *zaad* zo'n belangrijke rol in bijna alle oude bijbelverhalen.

Wil het zaad kunnen uitgroeien, dan heeft het tijd nodig.

Tegelijkertijd gaat het om verandering.

Wie kan aan het zaadje al zien hoe de boom kan worden?

Wie kan aan de pasgeboren baby al zien hoe de mens wordt, die eruit groeit?

Tijd en verandering horen noodzakelijk bij de groei naar een menswaardige samenleving. Dat klinkt aardig en zelfs heel verstandig, maar ermee leven - dat is een ander verhaal. Weten we hoelang het allemaal duurt, voordat die samenleving naar Gods droom - dat Rijk van gerechtigheid en vrede - een keer echt waar zal zijn??

Sommige leden van Gods kerk gaat het allemaal veel te langzaam.

Ze kennen rust noch duur en ze vinden dat traagheid en toegevendheid met wortel en tak moet worden uitgeroeid. Maar er zijn er ook die daar anders over denken: ze vinden dat alle leden van een geloofsgemeenschap geroepen worden om samen het zaad in de akker te zijn. God zelf roept mensen bij elkaar en Hij geeft - in mildheid – alle kans aan het zwakste lid en de traagste loper. (Bij mijn weten kunnen ook de langzame wandelaars de finish van de Vierdaagse bereiken, hoewel ik niet zeker weet of dat ook opgaat voor de Tour France ?) Het zaad groeit op, maar ook het onkruid. En dan begint de ellende!

De een ziet onkruid waar de ander tarwe ziet.

De een vindt goed wat de ander ontoelaatbaar of op z'n minst twijfelachtig vindt. Er komen dromers en zedenmeesters. De zedenmeesters willen het kwaad als onkruid uittrekken, zonder pardon, of er nu koren in de buurt staat of niet.

We maken het van dichtbij mee in de politiek, in de samenleving en in de kerk.

De boer uit het evangelieverhaal - een beeld voor Jezus van Nazareth - is meer een behoedzaam mensenkenner. Hij heeft er weet van hoe dicht goed en kwaad bij elkaar liggen, hoe ze verstrengeld zijn en hoe je wortel en tak niet uit elkaar kunt halen zonder ze te beschadigen.

Kwaad is niet los verkrijgbaar. Kwaad en goed kunnen verdacht veel op elkaar lijken.

Met het onkruid zou je ook het koren uit kunnen trekken. Met het kwade zou je ook het goede kunnen uitroeien. Volgens de eerste lezing uit het Boek van de Wijsheid, zijn wij niet zo oordeelsbevoegd, omdat we misschien iets missen wat God wèl heeft.

Van God wordt gezegd: "Met zachtheid spreekt Gij uw oordeel en Gij bestuurt in mildheid."

Maar dan komt onmiddellijk de bittere realiteit van onze dagen naar boven en we zien de verschrikkelijke beelden van een kapotgeschoten vliegtuig met zóveel mensen aan boord. Waar blijft dan de behoedzaamheid, zorgvuldigheid en de mildheid ten opzichte van elkaar? Landen en groepen geven elkaar de schuld en werken alle onderzoek tegen.

En toch geven de verhalen van vandaag hoop en goed advies:

Oordeel niet te snel. Wij kunnen lang niet alles overzien. We zien een stuk van de werkelijkheid en weten niet hoe zich dat verhoudt met andere stukken. We weten niet wat het wordt. In de gezinnen vragen kinderen en jongeren ruimte om te groeien naar volwassenheid. We zien wel hoe het groeit! Dat geldt ook op andere fronten.

We gaan dan misschien veel minder naar de kerk als vroeger, maar intussen ontstaan wel tal van andere plekken waar het leven wordt gevierd. Je weet niet hoe het groeit.

Misschien komt het allemaal goed! We zien wel!

We leven in een periode van oud en nieuw, van behoud en vooruitgang. Binnen en buiten de kerk ontstaan allerlei groepen ter linker en ter rechterzijde. En die groepen hebben elkaar nodig als toetssteen bij wat zo op het eerste gezicht goed of slecht heet, met groeikansen voor allebei. Wie bij zo'n kerk wil horen, moet er - naast de hoop – ook de gebrokenheid bij nemen. Maar tegelijk is het zaak om vooral zelf te geloven in de goede krachten die er zijn – in onszelf en om ons heen. Dat kan voorkòmen, dat we de goede krachten over het hoofd zien of in onze ijver voortijdig zouden breken. Eigenlijk willen we gewoon vrede en gerechtigheid voor iedereen, we willen een eind aan terrorisme en geweld, we willen een afdoend medicijn voor al die verraderlijke ziekten.

Maar we hebben alleen zaden om ooit tot zulke vruchten te kunnen komen.

Vorbeden

Richten wij ons tot de eeuwige God met alles wat er in ons leeft aan verlangens, aan geduld en aan ongeduld:

- Voor idealisten en dromers,
voor doeners en aanpakkers,
om tact en fijngevoeligheid,
om nuchterheid en volharding.

- Voor hen die over anderen moeten oordelen:
om wijsheid en oog voor nieuwe kansen,
die mensen geboden moeten worden.

- Voor ouders en opvoeders -
om geloof dat in hun kinderen
het goede wacht op groei en bevestiging.

- Voor mensen in strijd en oorlog
op de schroeiplekken van onze wereld;
om de Geest die zacht maakt wat verhard is,
die geneest wat is verziekt.

BIJ DE VOORBEDEN

- Voor wat in ons hart opkomt,
namen, gezichten -
de vele slachtoffers van de vliegramp boven Oekraïne,
en voor hen die van het ene moment op het andere
geen vader, moeder, oma of opa, zoon of dochter meer hebben.

zr. Baptiste Tuin o.p.